

6. Om den kloke lille skrædder.

Der var engang en prinsesse som var forfærdelig stolt; naar der kom en frier til hende, saa gav hun ham noget at gjette paa, og naar han ikke kunde giette det, saa blev han sendt bort med spot og skam. Hun lot ogsaa bekjendtgjøre, at den som gjettet det hun spurte om, skulde faa hende til egte, og der kunde komme hvem som vilde. Nu var der etsteds tre skræddere sammen, og de to ældste mente, at de hadde gjort saa mangt et net sting og hadde truffet det rette, derfor kunde det ikke slaa feil, de traf det nok her ogsaa; men den tredje var en liten dum tingest, som ikke engang forstod sit haandverk. Derfor sa de to til ham: »Bliv du kun hjemme, for du rækker ikke langt med din lille forstand;« men den lille skrædder lot sig ikke overtale, og han sa, at nu hadde han engang sat sig det i hodet, og han skulde nok hjelpe sig, og saa gik han avsted som om hele verden var hans.

De meldte sig nu alle tre hos prinsessen og sa, at hun skulde komme frem med sine gaader og spørsmaal, for nu var de rette folk kommet; de hadde en forstand saa fin, at man kunde træ den gjennem et naaleøie. Da sa prinsessen: »Jeg har to slags haar paa hodet, hvorledes er det farvet?« »Ikke andet,« sa den første, »det er hvitt og sort som salt og karve.« Prinsessen sa: »Du har gjettet galt, nu kan den anden svare.« Da sa den anden: »Er det ikke sort og hvitt, saa er det brunt og rødt som min fars søndagskjole.« »Galt gjettet,« sa prinsessen; »nu kan den tredje svare, jeg synes, han ser ut til at vite

det.« Da traadte den lille skrædder frem og sa: »Prinsessen har et sølvhaar og et guldhhaar paa hodet, og det er de to farver.« Da prinsessen hørte det, blev hun blek og var nærvædet at daane av skræk; for skrædderlil hadde truffet det, og hun hadde sikkert trodd, at ikke noget menneske i den hele verden kunde gjette det. Da hun kom til sig selv igjen, sa hun: »Dermed har du endnu ikke vundet mig, du maa endnu gjøre en ting; nede i stalden ligger der en bjørn, den skal du sove med i nat; er du da endnu i live, skal du faa mig til kone.« Hun tænkte nu, at hun skulde bli skrædderen kvit; for bjørnen hadde tat livet av alle de mennesker den hadde faat fat paa. Skrædderlil sa fornøiet: »Ja, det skal jeg nok gjøre.«

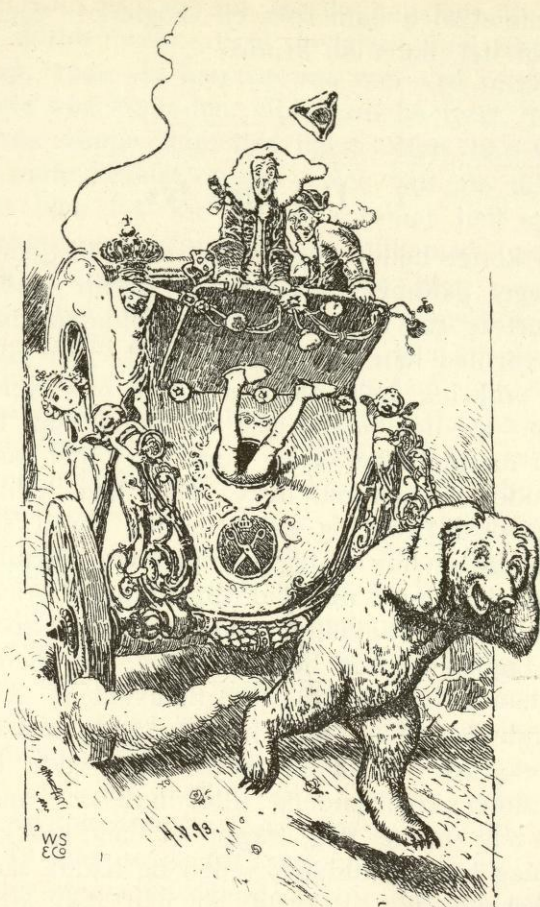
Da det nu blev kveld, blev skrædderlil ført ned til bjørnen, og bjørnen vilde ogsaa straks ha fat paa ham og gi ham en velkomsthilsen med sine labber. »Vent litt,« sa skrædderlil, »jeg skal snart gjøre dig rolig;« da greb han i lommen efter en haandfuld valnøtter, som om han ikke brøt sig om nogen ting, bet dem itu, og spiste kjernene; da bjørnen saa dette, fik den ogsaa lyst paa nøtter. Skrædderen tok i lommen og rakte den en haandfuld, men det var ikke nøtter men runde stener. Bjørnen stak dem i kjæften, men han kunde ikke bite dem itu, hvormeget han end bet og strævet. »Ei,« tænkte den, »du er dog en stor klodrian, naar du ikke engang kan bite en nøt itu,« og saa sa den til skrædderen: »Aa, min ven, bit de nøtter itu for mig.« »Der ser du hvad du er for en kar,« sa skrædderlil; »du har saa stor en kjæft og kan allikevel ikke bite itu de smaa

nøtter.« Da tok han stenen og puttet istedetfor den i en hast en nøt i munden, og knæk! var den itu. »Jeg maa endnu engang prøve det, sa bjørnen, »naar jeg ser paa det, synes jeg, det er ingen sak.« Da gav skrædderen den atter stenene, og bjørnen bet og arbeidet av alle livsens kræfter; Gud give han hadde bitt dem itu! Da det var forbi, tog skrædderen frem en fiolin under frakken og spilte et litet stykke. Da

bjørnen hørte det, kunde den ikke bare sig, men begyndte at danse, og da den hadde danset en stund, syntes den at det var saa morsomt at den sa til skrædderen: »Sig mig, er det vanskelig at lære at

spille?« »Aa nei, her kan du se, med den venstre fingrer jeg paa strengene, og med den høire fingrer jeg paa strengene, det gaar lystig, hop sa sa, si fallerallala!« »Vil du lære mig det?« sa bjørnen; »at spille slik, det vilde jeg gjerne kunne, for saa kunde jeg danse, naar jeg fik lyst.« — »Hjertelig gjerne,« sa skrædderen, »naar du har lyst til at lære det; men la mig se paa dine labber, dine negler er skrækkelig lange, jeg maa først skjære litt av dem.« Da hentet han en skruestikke, og bjørnen la sine labber i den, men skrædderlil sa: »Bi nu litt, til jeg kommer igjen med saksen;« og saa lot han bjørnen brumme saa meget den vilde, la sig i en krok paa en bundt straa og sov ind. Da prinsessen om kvelden hørte bjørnen brumme saa fælt, trodde hun, at den nu gottet sig rigtig, og at det var forbi med skrædderen. Om morgenen stod hun meget fornøiet op; men da hun ser ned til stalden, staar skrædderlil nok saa lystig i døren og saa frisk som en fisk i vandet. Da kunde hun ikke si et ord mere derimot, fordi hun offentlig hadde lovt det, og kongen lot spænde for en vogn; i den maatte hun kjøre til kirken med skrædderen for at gifte sig med ham. Da de nu var kommet ind i vognen, gik begge de andre skræddere, som var falske i sit hjerte, og ikke undte ham hans lykke, ind i stalden og skrudde bjørnen løs; den blev nu rasende og rendte bak efter vognen. Da prinsessen hørte den brøle, blev hun ræd og sa: »Ak bjørnen er efter os og vil hente dig.« Skrædderen visste straks raad; han stillet sig paa hodet, strakte benene ut av vognvinduet og ropte: »Ser du skruestikken;

hvis du ikke gaar din vei, saa skruer jeg dig fast igjen.« Da bjørnen saa det, snudde den om og løp sin vei, men skrædderlil kjørte nok saa rolig til kirken, og prinsessen blev vidd til ham, og hun levde

saa fornøiet med ham som en skoglerke. Den som ikke tror det, bøter en krone.

7. Det blaa lys.

En konge hadde engang en soldat til tjener; han var meget gammel og skrøpelig; derfor sendte han ham bort og gav ham ingenting. Soldaten visste nu ikke, hvormed han skulde friste livet, han gik sørgmodig omkring hele dagen og kom om kvelden til en skog. Da han hadde gaat en stund, saa han et lys; det nærmet han sig og kom til et litet hus, og i dette bodde en gammel heks. Han bad hende om nattelogi og litt mat og drikke, men dertil sa hun nei; endelig sa hun: »Jeg faar dog vise barmhjertighet imot dig, men da skal du imorgen grave min hele have om.« Soldaten lovte det og fik nattelogi. Næste dag spadet han heksens have, og med dette hadde han nok at bestille like til kvelden. Nu vilde hun sende ham bort, men han sa: »Jeg er saa træt, la mig dog bli her natten over.« Hun vilde i førstningen ikke, men endelig tillot hun det, men saa skulde han næste dag hugge et læs kjøkkenved. Næste dag hugget soldaten veden og hadde saa fuldt op av arbeide like til kveld, at han ikke orket at komme avsted; han bad da om nattetogi ogsaa den tredje nat, og derfor skulde han den dagen derpaa hente det blaa lys op av brønden. Heksen førte ham da til en brønd, og bandt ham fast ved et langt taug og firte ham ned; og da han var der nede, fandt